

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupený JUDr. Vítem Vohánkou, advokátem se sídlem Na Zámecké 457/5, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor všeobecné správy**, se sídlem Nám. Hrdinů 3, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2006, č. j. VS - 81/60/2-2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2007, č. j. 10 Ca 275/2006 - 70,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna ustanoveného advokáta JUDr. Víta Vohánky **se určuje** částkou 2856 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 8. 2006, č. j. VS – 81/60/2-2006, bylo podle § 90 odst. 5 spr. ř. (v celém textu míněn zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno jím napadené rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru vnitřních věcí, ze dne 6. 2. 2006, č. j. MSK 24555/2006 (dále též „rozhodnutí krajského úřadu“). Uvedeným rozhodnutím krajský úřad zamítl žádost žalobce o obnovu řízení ve věci provedení opravy údajů P. M., nar. X, bytem B., zapsaných v knize narození vedené Magistrátem města Opavy. Podle krajského úřadu nebyl důvod vyhovět žalobcově žádosti o obnovu řízení, neboť nebyl naplněn žádný z předpokladů jeho obnovení podle § 100 odst. 1 spr. ř. Dříve neznámé relevantní skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, nevyšly najevo a provedené důkazy se neukázaly nepravdivými. Rovněž nebylo zrušeno

ani změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že nebyly splněny zákonné podmínky, za kterých by mohlo dojít k obnově řízení. Žalobce neprokázal, že by vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které žalobce, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo, že se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Ani nebylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno. K tomu dále žalovaný dodal, že žalobce byl jako otec dítěte P. M. zapsán v matriční knize narození a rodném listu dítěte z titulu manžela matky dítěte, které se narodilo za dobu trvání manželství. Žalobci tak svědčila první domněnka otcovství podle § 51 odst. 1 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rodině“), podle které narodí-li se dítě v době od uzavření manželství do uplynutí třístého dne po zániku manželství nebo po jeho prohlášení za neplatné, považuje se za otce manžel matky. Dítě (P. M.) se narodilo dne 7. 1. 1977, tj. za dobu trvání manželství uzavřeného dne 20. 3. 1976, které bylo rozvedeno dne 29. 7. 1977 a právní moci nabyl příslušný rozsudek dne 13. 10. 1977. Manžel matky dítěte, jemuž svědčí první domněnka otcovství je podle § 51 odst. 1 zákona o rodině otcem dítěte, pokud jeho otcovství není popřeno rozhodnutím soudu podle § 57 a násl. uvedeného zákona.

Žalovaný v odůvodnění závěrem zdůraznil, že v rozhodnutích vydaných v průběhu předchozího správního řízení byla opakovaně konstatována skutečnost, že podle § 5 zákona č. 301/2000 Sb., o matrikách, jménu a příjmení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o matrikách“) opravu zápisu v knize narození lze provést pouze na základě veřejné listiny, kterou je v tomto případě pravomocné rozhodnutí soudu o popření otcovství. Žalobce byl k předložení takového rozhodnutí vyzván, přičemž žádné takové rozhodnutí předloženo nebylo, a to jak v původním správním řízení, tak ani v řízení o žádosti o povolení obnovy řízení. Žalobce nepředložil ani žádné jiné důkazy či skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné přistoupit k obnově řízení. Důkazy žalobcem předložené v průběhu správního řízení totiž podle žalovaného nemohou nahradit pravomocné rozhodnutí soudu o popření otcovství k P. M. S ohledem na tyto skutečnosti proto žalovaný odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 11. 2007, č. j. 10 Ca 275/2006-70, zamítl žalobu žalobce napadající shora uvedené rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění svého rozhodnutí soud uvedl, že napadené rozhodnutí přezkoumával v mezích existence důvodů obnovy řízení podle § 100 odst. 1 spr. ř. a žalobních námitek. V daném ohledu posléze soud vyjádřil právní názor, podle kterého žalobce v žádosti o obnovu řízení ze dne 16. 1. 2006 neoznačil žádný z důvodů, který by bylo možno podřadit pod důvody obsažené v § 100 odst. 1 spr. ř. Žalobce podle soudu neuvedl žádné skutečnosti dříve neznámé nebo důkazy, které by existovaly v době původního řízení, jenž nemohl v původním řízení uplatnit, rovněž tak neuvedl, že by se důkaz provedený v původním řízení ukázal nepravdivým či bylo zrušeno nebo změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v původním řízení, tedy v řízení ve věci provedení opravy údajů P. M. zapsaných v knize narození. Žalobce nepředložil žádný důkaz, kterým by vyvrátil správnost konečného a pravomocného rozhodnutí ve věci opravy údajů P. M. zapsaných v knize narození. Soud však shledal důvodnou žalobní námitku, podle které žalovaný nedodržel lhůtu k vydání rozhodnutí. Přesto však podle soudu toto pochybení v dodržení lhůt pro vydání rozhodnutí, které jsou toliko lhůtami pořádkovými, nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí. Ostatní žalobní námítka, tedy, že rozhodnutí krajského úřadu je v rozporu s důkazy; nebyl řádně objasněn skutkový stav; účastníci nebyli k řízení předvoláni; prohlášení o jménu dítěte obsahuje zfalšovaný podpis žalobce; rodný list dítěte obsahuje nepravdivé údaje; a že

správní orgán zcizil žádosti o přerušení řízení, jsou podle soudu námitkami, které žalobce opakovaně uváděl již v průběhu původního správního řízení. Nepředstavují však námitky, které by mohly být úspěšnými v řízení o obnově původního řízení. Nejsou proto skutečnostmi dříve neznámými, nelze je označit za důkazy, které existovaly v době původního řízení, jenž by mohly být žalobci ku prospěchu a přivodit jiné řešení otázky, která byla předmětem původního řízení a rozhodnutí a ani je nelze označit za provedený důkaz, který se ukázal nepravdivým. Tyto námitky rovněž neschvídají ani o zrušení či změně rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí v původním řízení.

V uvedeném rozhodnutí soud dále uvedl, že v posuzovaném případě byl žalobce jako žadatel o opravu údajů zapsaných v matriční knize narození a v rodném listu P. M. již v minulosti a předcházejících správních řízeních opakovaně poučen, že důkazním prostředkem, bez možnosti jeho náhrady, je toliko pravomocný rozsudek soudu o popření otcovství. Vzhledem k tomu, že se P. M. narodil za trvání manželství žalobce s matkou dítěte, byl na základě první domněnky otcovství do knihy narození a rodného listu zapsán jako otec dítě právě žalobce. Důvodem k zápisu bylo jeho postavení manžela matky a první domněnka otcovství. Opravu v zápisu v knize narození lze podle § 5 zákona o matrikách provést pouze na základě veřejné listiny, kterou je v tomto případě pravomocné rozhodnutí soudu o popření otcovství. Takové rozhodnutí však nebylo žalobcem v průběhu správního řízení předloženo. V případě narození dítěte za dobu trvání manželství je jako otec dítěte zapsán manžel matky dítěte a tato skutečnost, tj. otcovství, se zapisuje do knihy narození, aniž by tomu předcházelo další šetření nebo dokazování. Podle zákona o rodině lze otcovství popřít ve lhůtě do 6 měsíců od dne, kdy se domnělý otec dozví o tom, že se jeho manželce narodilo dítě, přičemž otcovství je popřeno až v okamžiku, kdy rozsudek o popření otcovství nabyl právní moci. Při uplynutí lhůt pro popření otcovství může při splnění zákonných podmínek návrh na popření otcovství podat podle § 62 zákona o rodině nejvyšší státní zástupce. Námitka, že žalobce nepodepsal prohlášení rodičů o jménu dítěte nemohla mít podle soudu vliv na platnost zápisu o otcovství P. M. do knihy narození, neboť žalobce byl jako otec dítěte zapsán do matriční knihy a rodného listu P. M. na základě první domněnky otcovství. Z těchto důvodů proto soud žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti namítl žalobce (dále též „stěžovatel“) zmatečnost rozhodnutí soudu, které bylo navíc dosaženo trestným činem soudce, je v rozporu s obsahem spisu a důkazy. Stěžovatel otcovství u soudu popřel, přičemž za popření otcovství byl obviněn a bylo mu zakázáno pracovat. Stěžovatel dále namítá, že nebyl v řízení před soudem prvního stupně povinně zastoupen advokátem. Soud podle něj neprovedl náležité dokazování, „*podporuje zločiny komunismu a falšování veřejné listiny, falšované ... a chybějící podpisy. ... Soudci Městského soudu v Praze propagují komunistické zločiny StB a to na vrcholu zabíhajícího kapitalismu.*“ Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že plně odkazuje na své vyjádření k žalobě. K žádosti o přiznání odkladného účinku sdělil, že důvody pro jeho přiznání nejsou splněny. S ohledem na tyto skutečnosti navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní uplatňuje důvody odpovídající důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel předně uplatnil důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Stěžovatel tuto námitku spatřuje ve skutečnosti, že otcovství k P. M. u soudu popřel.

Nejvyšší správní soud neshledává tuto námitku důvodnou. Vlastním úvodem je třeba upozornit na skutečnost, že předmětem soudního přezkumného řízení nebylo rozhodnutí vydané ve věci žádosti o opravu údajů P. M. v knize narození a rodném listu, které bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 11. 1. 2006, č. j. MSK 6217/2006-OM/07/05, nýbrž rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání a potvrzeno jím napadené rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru vnitřních věcí, ze dne 6. 2. 2006, č. j. MSK 24555/2006, kterým byl stěžovatelův návrh na obnovu řízení, pravomocně skončeného výše uvedeným rozhodnutím, zamítnut. Stěžovatel zjevně tuto skutečnost pominul v řízení jak před soudem prvního stupně a pomíjí ji nadále v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem. Jak již zcela správně uvedl soud prvního stupně, žalobou napadené rozhodnutí žalovaného bylo přezkoumáno s ohledem na splnění a existenci důvodů obnovy řízení podle § 100 odst. 1 spr. ř. Vzhledem k tomu, že nebyly dány, soud postupoval správně, když žalobu jako nedůvodnou zamítl. Stěžovatelovy argumenty a námitky, které nebyly důvodnými v původním řízení, stěží mohly být samy o sobě úspěšnými v rámci žádosti a řízení o obnově řízení. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právním závěrem soudu prvního stupně, že nedodržení lhůt k vydání rozhodnutí žalovaného nezpůsobuje jeho nezákonnost. Je zřejmé, že se jednalo o nežádoucí pochybení, přičemž stěžovatel na tuto skutečnost mohl reagovat prostředky proti nečinnosti, které mu platná právní úprava nabízí.

I když to přímo nesouvisí s předmětem řízení, považuje Nejvyšší správní soud, a to s ohledem na stále se opakující námitky stěžovatele, vyjádřit se k možnosti opravě údajů zapsaných v knize narození a rodném listě, o čemž bylo vedeno původní správní řízení ukončené rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 11. 1. 2006, č. j. MSK 6217/2006-OM/07/05. V daném ohledu Nejvyšší správní soud plně odkazuje na správné a vyčerpávající závěry učiněné jak soudem prvního stupně, tak i žalovaným. P. M., o jehož opravu údajů zapsaných v knize narození a rodném listě se v původním správním řízení jednalo, se narodil za doby trvání manželství. Podle tzv. první domněnky otcovství podle § 51 odst. 1 zákona o rodině je za otce takto narozeného dítěte považován manžel matky dítěte. Ten je proto i zapsán jako otec dítěte do matriční knihy narození. Na tuto skutečnost proto nemá žádný vliv podpis na prohlášení rodičů o jménu dítěte, resp. možnost jeho zfalšování, jak uvádí stěžovatel. Proto i námitka, že stěžovatel nepodepsal prohlášení rodičů o jménu dítěte nemohla mít vliv na platnost zápisu o otcovství P. M. do knihy narození, neboť, jak plyne z výše uvedeného, stěžovatel byl jako otec dítěte zapsán do matriční knihy a rodného listu P. M. na základě první domněnky otcovství. Vzhledem k tomu, že rodný list je jedním z matričních dokladů osvědčující matriční události (tj. v tomto případě narození) zapsané v matričních knihách, zcela logicky je údaj o otcovství přenesen z knihy narození i do rodného listu dítěte.

Stěžovatel byl opakovaně poučován, že prosté prohlášení o popření otcovství učiněná v jiných řízeních, byť soudních, nebo jiná argumentace vycházející z toho, že není otcem narozeného dítěte, nemůže být sama o sobě důvodem k provedení opravy v matriční knize narození a rodném listu. Opravu lze totiž provést výlučně na základě pravomocného rozhodnutí, což stanoví § 5 odst. 2 zákona o matrikách, a to v tomto případě tedy rozhodnutí soudu o popření otcovství. Takové rozhodnutí stěžovatel přes výzvy nedoložil. Soud prvního stupně

ve svém rozhodnutí vyložil postup, jakým způsobem lze otcovství popřít a Nejvyšší správní soud na něj v plném rozsahu odkazuje.

V posuzovaném případě se ale stěžovatel domáhal obnovy původního řízení vedeného ve věci opravy záznamu v knize narození a rodném listu. Protože stěžovatel, jak již zcela správně uvedl i soud prvního stupně, v řízení nedoložil skutečnosti, které by byly důvodem povolení obnovy řízení, správní orgány nepochybily, když jeho žádost zamítly. Námitky, že správní rozhodnutí jsou v rozporu s důkazy; že nebyl řádně objasněn skutkový stav; účastníci nebyli k řízení předvoláni; prohlášení o jménu dítěte obsahuje zfalšovaný podpis stěžovatele; rodný list dítěte obsahuje nepravdivé údaje; správní orgán zcizil žádosti o přerušování řízení, jsou podle soudu prvního stupně námitkami, které stěžovatel opakovaně uváděl již v průběhu původního správního řízení. Nepředstavují však námitky, které by mohly být úspěšnými v řízení o obnově původního řízení. Nejsou proto skutečnostmi dříve neznámými, nelze je označit za důkazy, které existovaly v době původního řízení, jenž by mohly být stěžovateli ku prospěchu a ani je nelze označit za provedený důkaz, který se ukázal nepravdivým. Tyto námitky rovněž nesvědčí ani o zrušení či změně rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí v původním řízení. S tímto právním hodnocením učiněným soudem prvního stupně se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud rovněž souhlasí s právními závěry učiněnými soudem prvního stupně, podle nichž stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti dříve neznámé nebo důkazy, které by existovaly v době původního řízení, jenž nemohl v původním řízení uplatnit, rovněž tak neuvedl, že by důkazy provedené v původním řízení se ukázaly nepravdivými či bylo zrušeno nebo změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v původním řízení, tedy v řízení ve věci provedení opravy údajů P. M. zapsaných v knize narození. Stěžovatel tudíž nepředložil žádný důkaz, kterým by vyvrátil správnost konečného a pravomocného rozhodnutí ve věci opravy údajů P. M. zapsaných v knize narození. Podle Nejvyššího správního soudu proto v tomto ohledu nepochybil soud prvního stupně a ani správní orgány.

Stěžovatel dále namítá vady odpovídající důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze podat kasační stížnost z důvodu zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.

Nejvyšší správní soud tuto námitku nepovažuje za důvodnou. Stěžovatel v této souvislosti totiž argumentuje pouze obecnými a nekonkrétními tvrzeními, přičemž současně dehonestuje soudce Městského soudu v Praze. Nejvyšší správní soud se vůči takové argumentaci ohrazuje a považuje ji za nemístnou a nepodloženou. Protože stěžovatel neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z čeho dovozuje existenci důvodů kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., tato námitka nemohla být shledána důvodnou.

Poslední důvod kasační stížnosti je důvod odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel v daném ohledu uvádí, že nebyl v řízení před soudem povinně zastoupen advokátem, soud věc posoudil v rozporu se spisem a neprovedl jím navrhané důkazy.

Ani tuto námitku neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou. Rozhodnutí soudu prvního stupně je zcela přezkoumatelné a naprosto přesvědčivé. Je z něj patrné jakými úvahami

byl soud veden, ty mají svou oporu ve spisech a je rovněž zřejmé jak soud prvního stupně posoudil věc po právní stránce. Rozhodnutí proto odpovídá všem požadavkům kladeným na soudní rozhodnutí jak právními předpisy, tak i judikaturou. Námitky a důkazy předložené stěžovatelem nemohly být úspěšnými v řízení o obnově řízení, neboť se k tomuto řízení nevztahovaly. Proto není pochybením soudu prvního stupně, když pro nadbytečnost nepřistoupil k navrhovanému výslechu svědků a doplnění dokazování, které stěžovatel v tomto směru požadoval. V řízení před soudem prvního stupně není zákonem stanoveno povinné zastoupení žalobce advokátem, tak jako tomu je v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem. V daném případě o jeho ustanovení stěžovatel navíc ani nepožádal, tudíž soudu nelze vytýkat, že nepostupoval podle § 35 odst. 8 s. ř. s. a v řízení o žalobě mu advokáta neustanovil. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na právní závěry obsažené v jeho rozsudku ze dne 24. 8. 2005, č. j. 4 Azs 524/2004 - 49, dostupném na www.nssoud.cz, podle nichž pokud si žalobce pro řízení před krajským soudem nezvolí advokáta nebo o jeho ustanovení soud nepožádá ve smyslu § 35 odst. 8 s. ř. s. a jestliže potřeba zastoupení k ochraně jeho práv nevyjde z žádného jeho úkonu (zejména žaloby) v řízení najevo, nelze soudu vytýkat, že mu advokáta neustanovil z vlastní iniciativy.

Stěžovatel dále v kasační stížnosti požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu § 107 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci samé bez zbytečného odkladu poté, co mu byla věc předložena, uvedeným návrhem se již nezabýval.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěru, že důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s. nejsou dány, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanoven zástupcem advokát. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokáta podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), na základě provedeného úkonu právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu částkou 2100 Kč, spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení. Nejvyšší správní soud dále přiznal 1 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Sdělení advokáta ze dne 4. 7. 2008, v němž uvedl, že je plátcem DPH a vyčíslil svou odměnu Nejvyšší správní soud neposoudil jako písemné podání soudu týkající se věci samé, které by představovalo další úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Advokát ve svém podání ohledně vyčíslení odměny ze dne 4. 7. 2008 navíc vycházel z nesprávné tarifní hodnoty, na jejímž základě stanovil výši odměny. Podle § 9 odst. 3 se za tarifní hodnotu kasační stížnosti, která nespadá pod výjimky uvedené v § 9 odst. 2 advokátního tarifu považuje částka 25.000 Kč. Celkem tedy odměna advokáta činí 2400 Kč. Protože advokát soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), zvyšuje se odměna o částku odpovídající DPH, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 456 Kč. Odměna advokáta navýšená o DPH tedy činí 2856 Kč. Zástupci stěžovatele se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši

2856 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu